

6
DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

RHEUMATISMO ACUTO.

Mr. Allan

from his

friend

The Author

7

DISPUTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
RHEUMATISMO ACUTO.

QUAM,
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,
D. GULIELMI ROBERTSON, S.T.P.
ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

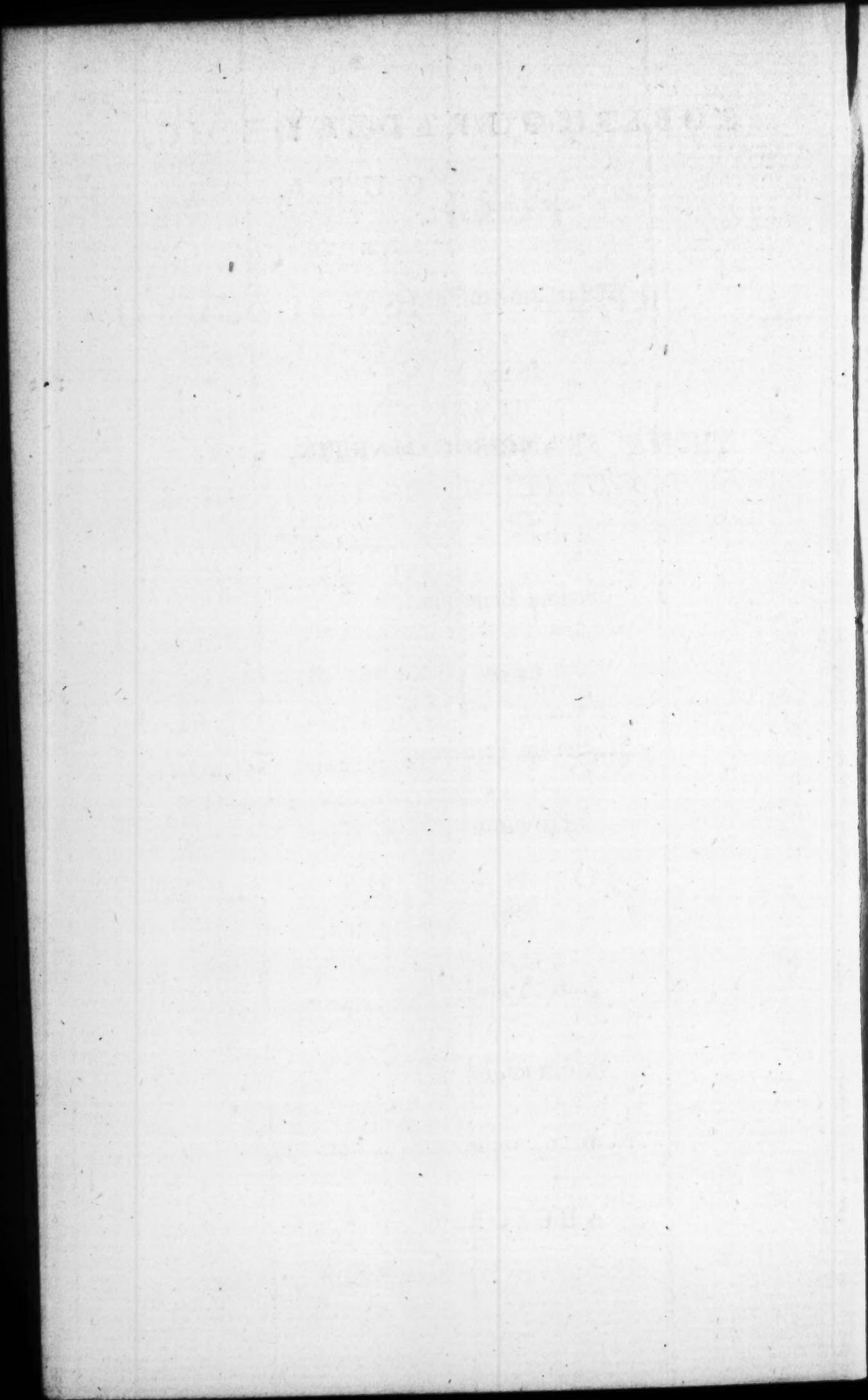
NEC NON
Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,
Et nobilissimae FACULTATIS MEDICAE decreto;
PRO GRADU DOCTORIS,
SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;
ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT
JOANNES BRADLEY,
ANGLUS,
SOCIET. MED. ET SOC. NAT. STUDIOS. EDIN.
SOC. EXTRAORD.

Sic ut quimus, quando ut volumus, non licet. TERENT.

Ad diem 12. Septembris, hora locoque folitis.

EDINBURGI:
EXCUDEBAT ADAMUS NEILL CUM SOCIIS.

=====
M DCC XCII.

ROBERTO BRADLEY,

Patri suo;

Filius amantissimus;

Item,

THOMÆ FRANCISCO MARTIN,

Ob

plurima Beneficia,

hæc

Studiorum Primitias,

Exiguum

sed,

grati Animi,

Testimonium,

D. D. Dque

AUCTOR.

ROBERTO BRADLEY

DISTRICT MEDICAL

THOMAS FRANCISCO MARTIN

Item

THOMAS FRANCISCO MARTIN

Op

RHUBUMATISMO AGUDO

Reumatismo Agudo

Reumatismo

Reumatismo Agudo

Reumatismo Agudo

M

Reumatismo Agudo

Reumatismo Agudo

Reumatismo Agudo

Reumatismo Agudo

Reumatismo Agudo

DISPUTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
RHEUMATISMO ACUTO.

MORBI DEFINITIO.

“**M**ORBUS ab externa, et plerumque ab
“evidente causa, pyrexia, dolor circa
“articulos musculorum tractum sequens, ge-
“nua et reliquos majores potius quam pedum
“ac manuum articulos infestans, calore ex-
“terno auctus.”

Variat sede, hinc

A

1. In

2 DISPUTATIO MEDICA

1. " In musculis Coxendicis.

" Ischias rheumaticum,

2. " In musculis Thoracis.

" Pleuritis spuria.

3. " In Musculis lumborum.

" Lumbago."

Præmissa jam CULLENI definitione, plenior morbi historia tradenda est.

Rheumatismus, tempore verno, et autumnali plerumque viget, eos præcipue qui temperamento sanguineo præditi sunt, et summo juventæ vigore fruuntur; et igitur a pubertate, ad annum trigesimum quintum vel quadragesimum, adoriri solet, cel. Professor HOME, cui tantum medicina debet, in prælectionibus suis egregiis, affirmat, se, nunquam rheumatismo ægotantem vidisse, qui decimum quintum ætatis annum non egerat, aut quadragesimum transgressus fuerat. Idem cel. vir feminas

minas, sæpius quam mares, hoc morbo corripitur affirmat. Calculo enim subducto, comperit, illas esse ad hos, ficuti tres ad unum; hoc autem ex praxi sua, in valetudinario regio Edinenfi colligitur, et mulierum negligentiae fluentibus menibus, quo tempore, omnibus noxiis facilius affici solent, tribuendum opinatur.

Morbus lassitudine et artuum gravitate nonnunquam incipit, quando autem morbi impetus gravior est, æger frigoris sensum conquiritur, quem brevi sequitur stadium calidum, et omnia pyrexiae regularis signa; fitis, calor, anxietas, et inquietudo, superveniunt; pulsus fit frequens, plenus ac durus, spiritus celer, et anxius, lingua alba; et cibi appetitus, prostermitur.

Postquam, hæc signa biduum triduumve perstiterunt, dolores acuti, erratici, in variis corporis partibus, præcipue vero in artuum superiorum ac inferiorum articulis, sentiuntur; hi dolores, nonnunquam unam partem occupant, sæpius autem, ab uno ad alterum articulum, musculorum cursum sequentes, vibrant,

brant, et calore externo, et musculorum exercitatione, haud leviter augentur; articuli superiores, plerumque maxime laborant; qualis sunt, coxendix, genua, humerus et cubitus, malleolus et carpus sæpe: Manuum autem, ac pedum digiti rarius afficiuntur; dolores, nonnunquam sentiuntur, antequam ulla pyrexiae indicia observantur. Articuli aliquod temporis spatium affecti, tumore ac rubore, qui, tamen dolorem non semper tollunt, affici solent; plerumque vero, urgente tumore, dolor imminuitur, rarius autem in eodem articulo fixus perstat, sed huc illuc vagatur, donec forsitan, cunctas juncturas majores exercuerit, nec articulus, quem relinquit novi impetus, immunis evadit; artus affectus, ne vel minimum quidem motum exercere potest; et dolor calore externo, vel tactu levissimo, augeri solet; omnia signa vesperi intenduntur; ægerque noctem infomnis plerumque agit; et dolores, hoc tempore ad sedem suam mutandam maxime proclives sunt.

Nonnullis

Nonnullis in casibus, sudor partialis, etiam ab initio, adest; hic tamen, nec universus, nec copiosus, dolorem raro mitigat, articulusque affectus, ficans ac rigidus, manere solet. Per totum fere morbi decursum, urina colorata est, nec sedimentum deponit, nec autem etiam si fiat, morbum minime solvit; morbus enim postquam tale sedimentum sese ostendit, pervicax manet.

Sanguis in morbo detractus, omnia signa phlegmificis propria ostendit; pyrexia ad diem decimum quartum, vigesimum, aut etiam diutius protrahitur; et raro ante diem sextum vel septimum remittit. Dolor, et partium tensio, pyrexiae cursum plerumque sequuntur; pars autem affecta, tumida, ac rigida manet, et si frigori vel levissimo obiciatur, tensio et dolor recrudesce solet. Aeger tussi plerumque fatigatur, quae omnia signa graviora reddit.

Hoc modo, pyrexia cursum suum plerumque absolvit; dolores autem tanta interdum violentia

6 DISPUTATIO MEDICA

violentia sæviunt, ut subsultus tendinum, omniaque quæ febres periculosissimas comitantur superveniunt, tumor, enim et dolor, adeo intenduntur, ut totum corpus, tumore et doloribus gravissimis, torqueri, videatur; hæc autem dira signa rarius accedere solent.

DE RHEUMATISMI TERMINATIONIBUS.

Hoc malum, plerumque resolutione finitur, rarissime quidem, (cæteras licet phlegmifias plurimum referat), in suppurationem abit. Hoc autem perpetuum non est. Cel. enim Medicus STORCK, in opusculo, quod *Annus Medicus* inscribitur, plura exempla quibus in suppurationem defivit, memoriæ prodidit*. Tumores vero aperti haud parum puris effuderunt, et ulcera curationem haud facile admiserunt, de his sermonem faciens, inquit, “ Longo
“ go

* STORCK, Ann. Med. Secund. p. 117.

“ go tempore diversa remedia externa tenta-
 “ vit Dominus HAFFNER, optatam tamen me-
 “ tam attingere non potuit.” Raro aut nun-
 quam in Schirrum aut Gangrænam definit.

Sunt, quibus videtur, ventriculum aliaque viscera hujus morbi doloribus interna versus migrantibus corripì. Verifimilius mihi videtur, hujusmodi exempla ad podagram, potius quam ad rheumatismum, pertinere.

Sæpe in arthrodyniam sive in rheumatismum vetustum, et præcipue quando imperitè tractatur definere solet, et nonnunquam in paralyfin. Raro quidem, aut nunquam, morte finitur; hoc autem negatur a cel. STORCK, affirmante, omnes phthificos, quibus rheumatismus supervenerat, huic succubuisse; in his autem exemplis mortem phthifi potius quam morbo nostro imputare vellem.

Morbus semel in hac urbe, ni mea me fallit memoria, violentia renisus in mortem abiit. Hoc, ni fallor, a cel. GREGORIO affirmatur.

DE CAUSIS REMOTIS.

Hæ jure in prædisponentes, et occasionales, vel excitantes, dividendæ mihi videntur.

Prædisponentes sunt quæ proclivitatem, in morbum faciunt; sunt, definiente cel. GREGORIO, “ Quæ corpus tantum morbo opportunum reddunt, scilicet ut admota causa excitante in morbum incidat.” Diathesis phlogistica, est præcipua corporis conditio, quæ opportunitatem in hunc morbum facit: Regionum enim frigidarum incolæ, ætas media, scilicet a pubertate ad annum trigefimum quintum, temperamento sanguineo præditi et pleni, huic morbo plerumque patent, et omnibus conceditur, diathesin phlogisticam in hujusmodi hominibus, potissimum, vigere. Hoc confirmatur eo quod desidria, ratio victus plenior, et evacuationes antea solitæ suppressæ, quales sunt exhalatio per cutem; sanguinis missio

missio menses, hæmorrhoids, fetacea, fonticuli, epispastica, plenitudinem et diathesin phlogisticum augendo, ad morbum inducendum haud parum conferent. Porro, omnia quotquot corpus debilitant, ac solvunt, aut irritabilius reddunt, uti ingens salivæ fluxus ab hydrargyro nimio, dum æger calori justo majori, obijciatur; prava consuetudo vivendi in cubiculis calidioribus, et morbus prægressus, mortales huic morbo opportunos reddunt. Qui ex inanitionibus immodicis, aut morbis longis infirmantur, malo magis opportuni sunt, eo quod corpus irritabilius factum frigoris actioni magis pateat.

Causæ occasionales, plures esse possunt, præcipua autem est frigus; ut hæc noxa agat infra gradum sexagesimum secundum FAHRENHETII descendat, oportet; variæ sunt rei circumstantes, quibus actio ejus potentior evadit, quando humori conjungitur frigus, effectus erunt multo majores; præcipue si corpori æstuantem admoveatur, neminem fere latet, fluido-

rum omnium vaporationem frigus plus minus gignere, prout fluida sunt magis aut minus volatilia, hujus viratio cel. BLACK Professori debetur, demonstrat in prælectionibus suis, calorem liberum, i. e. sensibus nostris percipiendum, in latentem mutari, in omni exemplo ubi corpora solida aut fluida in vaporem solvuntur; actio frigoris quoque multum a magnitudine pendet, et temporis spatio quod agit, ut affirmatur a Professore GREGORY, "Frigus igitur copori tantum stimulo est cum satis intensum est, et subito et per breve spatium adhibitum est." Hic opus est ut frigus in totum corpus agat, ad effectus suos edendos; hi vero certiores apparent si parti corporis singulari admoveatur.

Præter frigus, omnia quæ corpus ultra modum stimulant, ad morbum in proclivibus inducendum, valere videntur. Hinc medicamenta tonica diu adhibita, testante SYDENHAMO, rheumatismum excitarunt.

DE RATIONE SIGNORUM.

Articuli ideo præ cæteris partibus, affici videntur, quod carnibus ac tela cellulosa minus teguntur; hinc frigoris actioni admodum obijciuntur, vasa igitur extrema constringuntur: et sanguis interiora versus directus, partes jam plus satis irritabiles, præter solitum nimulat, hinc rubor, calor, et tensio dolens.

Morbum in suppurationem rarius abire hinc pendere crediderim; quod ligamenta quæ vix quidem suppurationi obnoxia sunt, inflammatio potissimum occupat.

DE DIAGNOSI.

Nulla fere pars medicinæ, majorem peritiam, aut ingenii acumen, postulat; aut majoris momenti est, quam illa quæ de morbis
in

in se invicem dignoscendis agit. Morbi plurimi, quibus mortales opportuni sunt, naturâ licet diversâ, signis, tamen et facie externa, adeo se invicem simulant, ut opus fiat periculi plenum, ac sæpe difficillimum, summa diligentia in morbi historia indaganda et scrupulosissima signorum observatio, interdum nos, vix ac ne vix quidem, ab errandi periculo, immunes, præstant; si hæc enim neglectui habeantur, nullum morbum justis principiis, innixi sanare valebimus.

Morbi quibus rheumatismus confundi potest, sunt, podagra, scorbutus, ac siphilis, quarum podagra, quippe rheumatismum maxime refert, præcipuam nostram attentionem jure vindicat.

Podagra, a morbo nostro, discrepat non solum ætate, sexu, ac temperamento ægri, sed etiam signis et sede, quam occupat, porro est morbus hæreditarius, rheumatismus autem vix unquam: Podagra ætate proventus adoritur; rheumatismus vero juniores, illa

illa mares multo sæpius quam fæminas, hic utrumque sexum ex æquo, corripit.

Hujus modi distinctiones generales, ad justum diagnofin, non femper valent. Exempla enim narrantur ab auctoribus idoneis *, et omni fide dignis, ubi podagra utrumque sexum, etiam ante annum septimum decimum graviter effecit, vitæ ratio, ad hos morbos a se invicem dignoscendos, plurimum valebit, vegeti ac robusti, et divites, quique post vitam actuosam, luxui atque defidiæ subito se dedunt ; hi sunt multo procliviores, in podagram, quam graciles, pauperes et delicatuli. Rheumatismus facilius adoritur pauperes, et qui, labore gravi et improbo exercentur ; sed hæ etiam regulæ, minime sufficiunt, labes enim hæreditaria, podagræ paroxysmum nonnunquam inducet, licet res circumstantes, hujus accessui alioquin parum faveant. Ut diagnofis igitur accurata fit, ad causas horum morborum confugiendum est.

* MORGAGNI.

A causis occasionalibus, nempe ab aëris humore, vel frigore vel his subito se invicem excipientibus, frequentissime oritur rheumatismus; contra, cœli intemperie, vix affici podagra videtur, sed a causis internis, penitus inducitur; quales sunt sollicitudo, ægritudo, quidquid animum violenter perturbat; Venus et Bacchus nimis culti, studium intensius, et exinanitiones sanguinis antea solitæ suppressæ, qualis sunt menses, hæmorrhœis.

Articuli luxati occasionem utrivis morbo præbere possunt, raro autem podagræ, nisi labes hæreditaria adfit.

Diagnosis adhuc accuratior deduci potest ex signis quæ, podagræ accessum plerumque antecedunt; rheumatismus homines nihil tale suspicantes, adoritur, podagra vero tardior accedit, et ægrôs de adventu suo certiores facit; dolores enim spasmodici paucos dies ante accessum articulos infestant, ægerque nausea, et somnolentia, afficitur, ventriculi functiones, potissimum plus minus turbantur, cibi
appetitus

appetitus imminuitur ; flatusque, et alia signa pravæ concoctionis, sentiuntur, hæc signa plures dies, nonnunquam unam alteramve septimanam, ante morbi accessum persistere solent. Plerumque vero pridiei ejus die quo paroxysmus adoritur, æger cibum præter solitum appetit ; nonnunquam paulo ante accessum Veneris, desiderium augetur, et sensus obtusi et hebetes fiunt ; finito vero paroxysmo, præter solitum accuuntur.

In neutro morbo, fixi persistunt dolores ; in podagra autem sedem suam in articulis mutant, et in viscera ingenti vi, impetum faciunt. pulmones asthmate, intestina torminibus sævis, et ventriculum nausea et vomitu afficientes, In rheumatismo dolores huc illuc vagantur, musculorum cursum sequentes. In utroque morbo satis similes sunt ; sed in podagra profundiores forsan sedeant, et statim temporibus reverti solent.

Quod scorbutum attinet, hunc a rheumatismo satis distinguunt causæ remotæ et signa,
etfi

etsi enim frigus pro causa excitante habeatur, ab hoc autem solo, scorbutus oriri non potest, nisi diæta recens, ex frugibus vel carnibus parata, deficiat. Dolores quoque in scorbutō sunt plerumque vagi ac instabiles, nisi morbus provectus fuerit; et tandem postquam fixi evadunt, plerumque dorsum, vel latus occupant; Pleuritidem simulantes. Scorbutus autem signis quæ sequuntur certissime distingui potest a rheumatismo; ille enim a lassitudine ac torpore insolito incipit; facies fit pallida, et oculi circulo livido circumdantur; gingivæ fiunt molles ac spongiosæ, et a tactu levissimo sanguinem effundunt; anima fætet, corpusque maculis lividis, fœdum evadit, et etiam ab initio arteriarum ictus, debiles et exiles fiunt; quæ res longe aliter in rheumatismo se habent.

Lues venerea, in ultimis stadiis, facilius pro rheumatismo, haberi potest; potissimum quia ægri propter pudorem pravum, antecedentia nobis communicare nolunt; hic tamen non
obstante

obstante, hi morbi plerumque fatis facile internosci possunt : Raro fit ut ossa prius afficiat lues venerea, quam in aliis partibus, variationes suæ, signa relinquat ; de hoc autem certiores fiamus, oportet ; perscrutando fauces, pericranium, anum, et omnes denique partes, in quibus morbi vestigia superesse, suspicari fas est. Si autem uti aliquando accedere potest, huiusmodi perscrutatio, nihil luminis morbi naturæ effundat, aliquod iudicium ferre possumus, animum ad ipsa signa advertendo, quæ in lue venerea ossa artuum media obsident ; et plerumque vagi sunt, et intervallis inæqualibus redeunt. Hoc autem cum morbo nostro commune habent, quod noctu potissimum discruciant. In rheumatismo, uti supra notavimus, dolores musculos et tendines, circa articulos, tantummodo afficiunt ; in lue autem venerea profundiores videntur ; et nisi quando ossa spongiosa occupant, sedem suam in medio ossium durissimorum figere solent.

Ab arthrodynia, dignoscatur, eo quod illa rheumatismum sequitur, quando dolores ad sedem suam mutandam, adhuc proclives sunt, quando noctu potissimum molesti sunt, et simul aliquibus pyrexiae signis et aliqui tumore, ac rubore, articulorum comitantur; judicare fas est, morbum, ad rheumatismi acuti naturam adhuc pertinere.

Quando autem nulla pyrexia adest, quando articuli dolentes, nullo rubore afficiuntur; quando rigidi, debiles, facile, et sæpe sponte frigescentes fiunt; quando fudor ex iis ægre elicitur, vel quando fudore calido, et tenui, reliquum corpus diffluit, dum articuli dolentes fudore viscido ac frigido, madent; et præcipue quando dolores frigore augentur; calore vero levantur morbus, pro arthrodynia pura habendus est.

Arthrodynia, articulos varios afficere potest. Hos autem præcipue quibus plures muscoli circumdantur, qui valide et constanter exercentur infestare solet; istiusmodi sunt vertebrarum et coxendicis affectiones, quarum
illa

illa lumbago ; hoc ischius aut sciatica appellatur.

RATIO MEDENDI.

Diagnosi jam consideratâ, superest ut de medendi methodo tractemus, munere omnium maximi momenti, cui absolvendo cæteræ omnes rationes tantum, inserviunt, ut medicum idoneum reddunt.

Cùm ab omnibus conceditur, rheumatismum plurimum inflammationis habere, medendi concilia, quasi sponte in sequentia se dividunt.

1mo, Diathesin phlogisticam totius corporis et partium maxime laborantium, tollere.

2do, Spasnum eorundem solvere.

Regimen antiphlogisticum, ad primum concilium absolvendum imprimis necessarium est ; et consistit in vitatione omnium irritamentorum

rum quæ fere semper corporibus nostris admoventur, qualia sunt calor nimius, exercitatio corporis et animi, et in hoc morbo, cibo animali et liquoribus fermentatis et spirituosus penitus abstinendum erit; maxime cavendum ne fitis urgeat, aut ventriculus crudis et indigestis opprimatur, aut fæces justo diutius retineantur, hæc enim omnia nimis stimulant ac calefaciunt.

Quoniam diathesis phlogistica maxime pendet, ex vasorum tono, et hic rursus tensione ex fluidis contentis, liquido igitur patet, quod horum quantitate imminuta, actio cordis et arteriarum necessario temperabitur; hoc duobus modis potissimum absolvitur, sanguinis scilicet detractione copiosa, sæpius iterata. Catharticis et sedantibus medicamentis, omnes quidem auctores, qui de rheumatismo egerunt, iteratam atque copiosam sanguinis detractionem suadent; et forsan sane huic remedio nimis insisterunt; verisimile enim videtur,

detur, maximam debilitatem, inevitabilem convalescendi tarditatem, et arthrodyniæ accessum frequentem, vel morbos adhuc periculosiores haud raro detractionem liberiores sequi; minime vero dubitandum est, quin in hoc morbo præcipue incipiente, sanguinis detractio libera ac copiosa, pro ægri vicibus, corporis habitu, ac vi signorum celebranda sit.

Quo debilitati occurratur, quæ iteratam sanguinis detractioem, semper sequatur oportet; hirudines parti dolenti, admotæ sæpe commendatæ fuerunt, ad dolorem mitigandum, recte quidem usurpari possunt. Cum autem diathesis phlogistica toto corpore vigeat, expectandum non est, hujusmodi remedia exinanitionis generalis usu supercedere posse.

Alia diathesin phlogisticam imminuendi ratio est, alvi purgatio; cathartica vero, leniora quæque corpus minus stimulant, seligenda sunt; hujusmodi sunt sales neutri qui aliquid

vis

vis refrigerantis habent veluti tartarum purificatum, soda phosphorata, soda tartarifata, magnesia vitriolata, &c. Morbo autem pro-
vecto, cathartorum usus ægrotanti molestus fit, nec in imminuenda diatthesi phlogistica totius corporis admodum pollet. Sedantia refrigerantia huic concilio pariter accomodantur; horum acida nativa frugum, aqua sativæ diluta, optima videntur, sitim restinguunt, corpus refrigerant, et omnes excretiones augent. Diatthesi phlogistica, his remediis immunita, haud parum fructus, a spasmo vasorum extremorum soluto percipi solet: Hoc potissimum in hoc morbo, libero medicamentorum quæ sudorem cient, usu perficitur; in hunc finem omnia fere medicamenta sudorifica sæpius adhibita fuerunt. Inter leniora eminent, ammonia et tinctura guaici, ex stibio vero parata, et pulvis ipecacuanhæ compositus, quippe quæ multo efficaciora sunt, jure anteponuntur.

Cum

Cum experientia constat, rheumatismum medicamentis sudorificis, felicissime sanari haud alienum videtur, regulas quasdam, inter sudorem eliciendum, observandas tradere.

I. Sudatio excitanda est, sine usu medicamentorum stimulantium, ac inflammantium.

II. Sine calore externo, vel calore corporis aucto, quantum fieri potest.

III. Ad justum tempus persistere debet, sudatio, haud infra horas 12. interdum 24. vel 48.

IV. Per aliquod tempus, et quamdiu æger ferre potest, sine somno, elici debet.

V. Sudatio debet esse universalis, in artus inferiores, igitur diffundi debet.

VI. Cavendum ne frigore quovis modo corporis applicato, subito reprimatur.

Balneum

Balneum tepidum, ad spasnum tollendum plurimum valet, solidum animale haud parum solvit et in hoc morbo sanando plurimum manifeste pollet.

Remedia externa in rheumatismo acuto, partibus dolentibus admota, parum plerumque levaminis adferunt; contra quidem dolorem sæpius augent, quam levant. Rubefacientia et camphora dolorem interdum mitigant; plerumque vero ab uno ad alterum articulum qui jam ipse corripitur, expellunt. Epispastica quoque dolores, qui adeo immobiles sunt, ut sedem suam haud facile mutant, tollere possunt. In rheumatismo autem dolores sedem suam adeo frequenter mutant, ut remedia loco propria parum proficere queunt.

Opium doloris vim levandi concilio præscribi a nonnullis solet, nisi autem sudorem cieat, morbum semper augere, potius quam imminuere, comperitur.

Calomel,

Calomel, aliaque medicamenta ex hydrargyro parata, in hoc morbo adhibita fuerant, hæc autem cel. CULLENUS ad classẽ remedium quæ morbo in arthrodyniam flexo, conveniunt, nec injuria subjecit.

Supereſt jam ut paucis dicamus, de remedio quod in hoc morbo diu uſurpatum fuit ; alii clenici aliter quidem de ipſius in hoc morbo uſu, ac virtute loquuntur ; corticem peruvianum volo, qui non pridem ſummis laudibus commendatus eſt, a cel. Medico SAUNDERS, Londinenſi, his verbis* :

“ The tediousneſs, as well as the inſufficiency of the antiphlogiſtic practice in the cure of the acute rheumatism, has frequently directed my attention to that diſeaſe in a particular manner ; and, after being repeatedly diſappointed and diſſatisfied, by purſuing the

D uſual

* Vid. SAUNDERS's Obſervations on the Red Peruvian Bark, in the Cure of Agues and Fevers, &c.

usual mode of treatment, recommended by the best authors, either antient or modern, I determined to adopt other means, which, I think, have proved more successful.

“ The rheumatic fever appears to me, notwithstanding the violence of the inflammatory symptoms, to be an intermittent fever, in a state of disguise, and its periods are evidently those of a double Tertian. Its inflammatory symptoms ought, in a certain degree, to be reduced by moderate bleeding, occasional purging, and great dilution, before it can be treated as an intermittent fever. It does not, however, appear to be incompatible with the idea of its being inflammatory, to have recourse to the bark, to obviate the weakness, which may be induced by the necessary use of the lancet ; nor does it appear repugnant to the idea of its being an intermittent, that the inflammatory symptoms, which render the intermittent anomalous and irregular, should
be

be moderated by an antiphlogistic treatment, accompanying the use of the bark.

“ I have found in many cases the rheumatic fever greatly shortened by this practice, and the debility and torpor of the joints, together with the disposition of chronic rheumatism, generally prevented.

“ General and vague reasoning applied against the action of the bark, and its tendency, in all cases, to increase inflammation, are therefore ill founded; and had they not been corrected by observation and experience, would have deprived us of the advantage we have derived from the use of this medicine, in the cure of rheumatic fevers, &c. &c.

“ I have seen in delicate and irritable habits, rheumatic inflammations of the joints which gave way only to bark and sedatives.

“ In the rheumatic fever, I generally begin about the seventh day from the attack, with the cold infusion of the red bark, in the dose of three ounces every two, three, or four
hours

hours, until the evening paroxysm comes on. Nor am I by this practice, in any degree, diverted from general or local bleeding, or evacuations by stool, when the circumstances occur, which may render them necessary."

T A N T U M.

Med Hist
W4
F23
1792
B.7

